

DE ZIUA AMERICII, AMBASADORUL ȘI-A LUAT RĂMAS-BUN DE LA ROMÂNIA

În 1989, ziua de 4 iulie a avut pentru diplomații americani din capitala României o dublă semnificație: se celebra ziua națională, iar ambasadorul Roger Kirk ajunsesse la final de mandat. În aceeași zi, conform uzanțelor, șeful misiunii americane la București i-a făcut lui Nicolae Ceaușescu vizita de rămas bun, așa cum se obișnuia, și a oferit o recepție cu ocazia zilei Statelor Unite.

Întâlniri de adio

Cum decurgeau de regulă asemenea întâlniri între Ceaușescu și diplomații străini acreditați în România și ce își spuneau interlocutorii depindea de la caz la caz. Contau situația internațională din acel moment, politica statului respectiv față de România și invers, mandatul pe care-l avea reprezentantul străin. Dincolo de aspectele oficiale-formale, și calitățile personale ale diplomatului făceau ca o întâlnire să nu semene cu alta.

Impresiile culese de ambasadori și cu acest prilej puteau lua forma rapoartelor oficiale către șefii lor ierarhici. Unii dintre șefii de misiune acreditați în România și-au scris memoriile. În aceste cazuri, detaliile întâlnirilor cu Ceaușescu pot fi mai bine cunoscute. Bunăoară, Josef Govrin, ambasadorul Israelului, și-a încheiat misiunea în România la finele lui iulie 1989. Pentru vizita de rămas bun, Ceaușescu l-a primit la reședința de la Snagov. În cursul discuției, notează memorialistul, a spus și lucruri care nu i-au fost pe plac gazdei. „O persoană din serviciul de Protocol care era prezentă la convorbire și nota fiecare cuvânt era în mare parte șocat, a fost impresia diplomatului. Mă îndoiesc dacă un ambasador străin și-a permis să fie atât de deschis în convorbirea de rămas bun, așa cum eu am procedat în această situație. Ceaușescu, totuși, și-a păstrat calmul exterior, mi-a arătat parcul de lângă

Pe baza „relațiilor cordiale” cu Statele Unite, propaganda susținea că Nicolae Ceaușescu era lider de mână întâi al politicii mondiale. FOTO: Arhivele Naționale

vilă, în care, după spusele sale a purtat discuții prelungește cu primul-ministru Menachem Begin despre căile pentru obținerea păcii între Israel și Egipt. (...) În ciuda acestui schimb de aprecieri - care au depășit prin sinceritatea lor uzanțele obligatorii în asemenea circumstanțe - convorbirea s-a încheiat într-un ton emoționant, Ceaușescu mi-a mulțumit pentru contribuția la strângerea relațiilor mutuale, mi-a urat succes în continuarea funcțiilor mele în Ministerul de Externe Israelian și în viața particulară și m-a invitat să revin să vizitez România oricând voi dori. Porțile ei - mi-a spus - îmi vor fi întotdeauna deschise. M-am despărțit de el în pragul vilei spre care m-a însoțit la ieșire -

urându-i succes lui, poporului și țării sale și mi-am exprimat speranța că îl vom putea întâmpina într-un viitor nu prea îndepărtat în țara noastră. El a clătinat capul cu o privire lungă și sceptică, murmurând «Când va veni pacea».

Ultimul ambasador american în România lui Ceaușescu,

Roger Kirk nu și-a scris memoriile, deci pe această cale nu se pot cunoaște impresiile încercate de diplomatul american în timpul întâlnirii cu șeful statului român din 4 iulie 1989. Experiența sa românească a fost totuși va-

lorificată. În 1994, sub semnătura lui Mircea Răceanu, diplomatul român invinuit de spionaj în favoarea Statelor Unite și condamnat la moarte de regimul Ceaușescu în ultimul an al puterii sale, și a ambasadorul Kirk apărea în Statele Unite lucrarea „România versus Statele Unite. Diplomația absurdă. 1985-1989”. Diplomat de carieră, Roger Kirk se născuse la 2 noiembrie 1930 la Newport, Rhode Island. Și-a început cariera în deceniul șase, a ocupat diverse posturi atât în Departamentul de Stat, cât și la misiunile Statelor Unite de la Roma, Moscova, New Delhi. Între 1973-1975 a fost ambasador al Statelor Unite în Somalia.

(Continuare în pag. a III-a)

JURNALUL ZILEI

Ziua Americii a fost sărbătorită discret la București printr-un dineu la Ambasada SUA. Au reînscris lucrările Comisiei mixte guvernamentale româno-vietnameze.

4 Iulie, pe pământ românesc

De Ziua Americii, Nicolae Ceaușescu a trimis o telegramă omologului american, George Bush: „Cu prilejul aniversării Zilei Independenței Statelor Unite ale Americii, doresc să vă adresez felicitări și sincere urări de fericire personală, de prosperitate și pace pentru poporul american. Îmi exprim convingerea că

raporturile dintre țările noastre vor continua să se dezvolte în interesul celor două națiuni, al păcii și colaborării internaționale”. Evenimentul a fost sărbătorit în cadrul oficial și la București printr-o recepție oferită la Ambasada SUA. Gazdă a evenimentului a fost ambasadorul Robert Kirk, invitația fiind onorată de Ștefan Andrei (viceprim-ministru al guvernului), demnitari din Ministerul Afacerilor Externe, precum și „conducători ai instituțiilor centrale, deputați, oameni de cultură și artă, ziaristi”.

(Continuare în pag. a II-a)

Coadă la „se dă” Ceaușescu

Oamenii din jurul Puterii sunt considerați în literatura de specialitate occidentală surse de prim rang pentru istoria regimurilor politice. Atât în privința țărilor capitaliste, cât și foste comuniste. La noi, sub tirul repetatelor așa-ziselor „condamnări ale comunismului”, amintirile foștilor demnitari sunt puse sub tăcere. „Nu dă bine”, se justifică adesea istoricii care vor să aibă o imagine „curată”. Spre exemplu, Dumitru Popescu a scris în ultimii ani mai multe volume de memorii, în care tratează, în calitate de participant direct, o serie de aspecte sensibile ale politicii interne și externe a României comuniste.

Dumitru Popescu a fost alături de Nicolae Ceaușescu la majoritatea vizitelor în Statele Unite, fiind în consecință un bun cunosător al naturii relațiilor bilaterale. Amintirile sale ne relevă faptul că afecești americani erau deosebit de dornici să-l întâlnească pe șeful statului român, pentru a pune la punct relații comerciale cu țara noastră. Prezentăm mai jos relatările lui Dumitru Popescu despre subiect, publicate în cartea „Cronos autodevorându-se... Panoramă răsturnată a mirajului politic. Memorii II”, apărută la Editura Curtea Veche în 2006, la paginile 210-219. Selecția textului aparține redacției.

Ilorion ȚIU

Avea loc așadar vizita unui șef de stat, urmând un program întocmit de Casa Albă, desfășurându-se sub oblădurea inaltelor autorități de la Washington. Și totuși... Am fost oaspeții a două dintre cele mai mari

companii industriale - General Motors și Douglas Company - pătrunzând în marea hală de mașini a celei dintâi și în hangarul unde se construia ultimul tip de avion pentru călători aparținând celei de-a doua. Am fost însă luați în primire, ghidați și informați de funcționarii de la Public Relations, în maniera simplistă, sumară și incompetentă, specifică acestui omniprezent birou de resort. Multe din întrebările veșnice scomonitorului nostru diriguitor de industrie au rămas fără răspuns, fiindcă ieșeau din perimetrul resurselor și neesențial al cunoștințelor însoțitorilor, replicile eliptice părăd fie semn de neîncredere, ca în fața unor spioni industriali japonezi, fie semn de gravă impolitețe. Ceaușescu a renunțat la serviciile ghizilor și a intrat în dialog, prin intermediul translatorului, cu muncitorii și tehnicienii aflați la fața locului. În discuțiile cu oficialitățile de la Washington care ne însoțeau și cu ambasadorul american venit de la București a spus în glumă că o să legifereze și el această interdicția fabricilor de a furniza străinilor informații, așa-zisele relații cu publicul urmând să se rezume la înmânarea unui pliant.

Marele bancher Rockefeller s-a oferit să poarte convorbiri cu șeful statului român în timpul lunch-ului, adică al mesei de prânz neoficiale. Acesta n-a fost luat la restaurant, ci în modesta sufragerie de serviciu a miliardarului, acolo unde își mânca în fiecare zi, în timpul pauzei cele câteva foi de salată verde recomandate de nutritionist. Prânzul a fost mai bogat ca de obicei, conținând câțiva creveți

și o bucată de pește fierț, dar nu a avut absolut nimic din solemnitatea, solitudinea și ospitalitatea cuvenite unor musafiri. Lunch-ul a fost fad și săracăcios, ca să permită, chipurile, purtarea convorbirilor, iar convorbirile au avut un caracter interconvențional, fiindcă erau deranjate de îngurgitare. Totul a decurs formal, fără gust și spirit, lăsându-ne o amintire oscilând între impresia de penibil și o pseudo-admirație pentru lipsa de complexe protocolare a vârfurilor societății banilor.

Altă dată am fost oaspeții unui milionar în week-end. Ne-a așteptat pe iahtul său ultramodern, luxos, și ne-a plimbat pe Pacific. Ne-a uitat de la început puținătatea personalului, redus practic la trei persoane: un matelot, având rolul de secund, milionarul fiind căpitanul vasului, un „boy”, care aducea pe băuturi, și un bucătar (e drept, dispunând de tot felul de cuptoare cu infraroșii și de tigăi miraculoase).

La întrebările aplicate ale lui Ceaușescu despre brașă, amfitrionul a răspuns la modul general, fără substanță, și n-am știut dacă din modestie, din prudență sau din neobișnuința de a sintetiza idei. Elena Ceaușescu regreta că omul nu și-a adus consoarta, crezând că excursia ar fi fost mai animată cu ea, cel puțin din punctul de vedere al conversației și al serviciului la masă. Eu m-am îndoit. Dovedindu-se mai pragmatică decât soțul ei, femeia n-a făcut nici măcar gestul elementar al simplei prezențe, lăsând invitații fără companie.

(Continuare în pag. a III-a)

Istoria pentru prostime

Despre relațiile lui Nicolae Ceaușescu cu politicienii și afaceriștii americani existau puține informații înainte de 1989. Cele mai multe aveau ca sursă mărturisirile generalului-fugar de Securitate Ion-Mihai Pacepa, care, după „trădare”, și-a scris memoriile, apărute în SUA sub titlul „Orizonturi roșii”. Cartea este o colecție de povestiri prezărate cu picanterii despre familia prezidențială, care au fost luate de bune, fără vreo verificare minimală, de jurnaliștii de la Europa Liberă. Aceștia le-au citit la postul de radio de la München în episoade.

Astfel de istorie, scrisă pentru a satisface ura „maselor” față de cuplul dictatorial, relatează intenția Eleni Ceaușescu de a-și achiziționa grațiu o haină de vizon. Menționăm că selecția materialului aparține redacției.

Ilorion ȚIU

— Mi s-a spus că în America sunt cele mai bune haine de vizon din toată lumea. Nu-i așa, dragă?

— Am priceput unde vrea să bată. De fiecare dată când pregăteam vreuna din vizitele lui Ceaușescu peste hotare, Elena obișnuia să-mi ceară să fac astfel încât să primească niște „cadouri draguțe”. Pentru Japonia cuvântul de ordine fusese „perle”. Și le-a primit, multe coliere de perle foarte scumpe. Negrul era pe atunci culoarea sa preferată. Toate aceste siraguri de perle negre au fost plătite de firme japoneze.

— Vreau câteva haine de vizon americane, a spus Elena cu o voce autoritară. Haine lungi și cape. Ai o armată întreagă de oameni pe acolo, dragă, care nu fac altceva decât să meargă de la o recepție diplomatică la alta.

(Continuare în pag. a II-a)

AGENDA ELENEI CEAUȘESCU

Nici mai mult nici mai puțin decât trei ședințe a avut în acea zi. Toate prezidate de Nicolae Ceaușescu (în agenda ei fiind trecute „cu tov. N.C.”). O primă ședință de lucru pe probleme financiare - căci e sfârșit de lună și de trimestru (orele 11:40-12:12); apoi ședința CPEx de numai șase minute (12:20-12:26); și ultima - „exportul construcției de mașini” - începută la 19:15 (fără menționarea sfârșitului).

În biroul ei, de la 9:15 și până la 19:10, între ședințe a fost ca la moară. A avut 15 întrevederi cu 8 vizitatori. Au intrat și au ieșit în mai multe rânduri Bobu (de patru ori), Nicolicioiu, Olteanu și Curticeanu.

Cei care-o cunoșteau din asemenea întrevederi mărturisesc că nu prea știau la ce să se aștepte atunci când intrai la Cabinetul 2. „Alteceva era să fii chemat la Cabinetul 1, mi-a relatat fostul secretar CC al PCR, Ion Coman. Membrii CPEx puteam merge la ei neanunțați. Sigur că nu intrai peste un alt interlocutor. La Ceaușescu știai imediat cât intrai dacă era de

râu sau de bine. Când era de bine, ieșea de la birou, te întâmpina și-ți întindea mâna. Dacă era mai puțin bine, îți întindea degetele peste birou și-ți spunea să iei loc. La faza rău, rămânea la birou fără să-ți întindă mâna, dar te invita să iei loc. Când era foarte rău, te ținea în picioare. Ea în schimb avea un continuu neplăcut fel de-a fi.”

Probabil că s-a comentat în timpul zilei ori urmărise, seara, la televizor (căci ea nu citea nici ziare) că „oamenii muncii primiseră cu satisfacție” Programul-Directivă al Congresului al XIV-lea al PCR, unde li se planifică viața până în 2010. Aflaseră că până în 1995, pe ansamblu producția netă a României urma să înregistreze o creștere de 30%-35% față de 1989. Conform documentului „programatic”, ei vor munci o treime mai mult cu o creștere salarială de abia 5%-8%.

Vor crește sau nu salariile? - era de văzut. Că vor munci mai mult și mai bine nu credea nimeni dintre „producători”.

Lavinia BETA

JURNALUL OMULUI SIMPLU

Hoții de butelii. Sau de ce să stai cu ochii pe butelie

Dacă n-aș fi trăit acele vremuri, cred că nu aș fi înțeles de fel vorba „să stai cu ochii... ca pe butelie!”. Dă-nocolo de butelie, că n-o fi vreo mare avere, m-aș fi gândit! Ei bine, atunci era! Butelia era calculată la zestre. Dacă familia te dota cu o butelie, erai deja o partidă... Dar, până la capitolul zestre, butelia trebuia umplută. Iar comenzile se făceau doar prin asociație. N-aveai asociație? Trebuia să-ți faci! (Asta e cam ca-n zicerea aceea adâncă, din autobuz, când, subțiat între tone de cârmuri asudate de simțea cum îți ies ochii, rugai stins pe cineva să-ți facă loc să respiri și ți se răspundea, cu iritare: „Ce? Nu-ți convine? Ia-ți mașină mică!”). Și, cum timpul trecea și gazul ardea, văzând că nu se-nfuge nimeni la

înființatul asociației de locatari, Ana Georgescu - mama - și-a suflucat mâncelile și s-a pus pe treabă.

„Blocul în care locuiau era nou-nouț, aproape neterminat. Oamenii își luaseră apartamentele în primire, dar nu se mutaseră toți. Se mai lucra pe la amenajări, mai ales că, dacă nu stăteai cu ochii pe meșteri din timp, aveai o grămadă de treabă după ce te mutai. Te puteai trezi cu diverse chestii nepuse, puse prost, sau stricate. Noi munceam aici de juma' de an și puseseam lucrurile cât de cât la punct, așa că problema noastră era alta - nu exista asociație, iar dacă nu exista asociație, nu puteai face comandă de butelii. Și atunci mi-am zis să-nființez asociația! Blocurile nu se terminaseră încă, iar asociația nu

JURNALE PERSONALE

4 IULIE

Ieri, prima știre a zilei: Uniunea Scriitorilor Sovietici acceptă, cu aceeași unanimitate cu care se ridicase împotriva lui Soljenitin, publicării „Arhipelagului Gulag” în URSS! În Liberation, articol despre a doua scrisoare a lui Dinescu.

Monica Lovinescu, Pragul. Unde scurte V, București, Humanitas, 1995, p. 188

A trecut și premiera... premierele, pentru că au fost două, cu cea de la „Lucașfăru”. Socotind și spectacolul de la ora 17:00 de la „Studio”, cu public plătit de duminică după-masă, pot spune că filmul a fost testat cu cele mai diverse categorii de spectatori. Succesul a fost categoric. Se rade cu lacrimi - așeasă, cel puțin, au fost aplauze din două în două minute. La primele

doau acte, lumea e mai deconcentrată, până acceptă formula și intră în convenție, pentru ca apoi să-și dea drumul și s-o țină într-un hohot. Asta mă face să cred, să sper că filmul va merge foarte bine la public. Să dea Dumnezeu să fie așa! Și să mai dea Dumnezeu să nu înceapă turnările ilet și să se întâmple ceva cu filmul asta! Ei, dar acum „Secretul armiei... secrete!” e de domeniul trecutului. Am început un nou film și l-am tratat deocamdată cu ușurință. Trebuie să mă apuc serios de el.

Alexandru Tatos, Pagini de jurnal. Ediție alcătuită de Liana Molnar-Tatos, București, Editura Albatros, 1994, p. 536

Nu știu ce sărbătoare e de bat clopotele, iar pe unele noastre este iar tremolat Românoctonul (parcă Ziua constructorilor de mașini!). Iar cu americanii n-avem treabă... și, din nou, la corectat.

(Continuare în pag. a II-a)

DIN BANCOTECA „EPOCI DE AUR”

Cine s-a înscris în colectivă mai întâi?

Ritualul „vizitelor de lucru ale Tovarășului” aveau, în mod obligatoriu, un punct distinct: întâlnirile - tot de lucru! - cu așa-numita colecție de oameni ai muncii de la oraș și sate. Dar și aici era un schepsis, adică era vorba despre anumite colective cu care „cel mai iubit fiu al partidului și poporului” se mai întâlnise cu o vreme în urmă. Prilej (chipurile!) de a evoca rolul decisiv și efectul binefăcător al prețioaselor indicații. Date de clarvăzătorul „ctitor și erou de țară nouă”.

Într-atât era de întinsă mania „vizitelor de lucru” și a „ctitorilor” Tovarășului (și, după caz, a Tovarășei) încât un hătru a propus să se toarne un serial de televiziune după romanul „Frații Jderi”, iar serialul să se numească „Vizita de lucru a lui Ștefan

cel Mare în județele Iași, Vaslui, Suceava, Botoșani, Neamț”. Numai că în ultimii ani ai „(l) epocii” asemenea descinderi propagandistice își pierduseră orice brumă de interes. Nimeni nu mai credea în spontaneitatea „manifestării de stimă, dragoste și prețuire” și puținii se mai arătau dispuși la gesturi spontane, adică să ofere flori sau pâine și sare „inaltului oaspete”. Ba, încă, să mai aducă și calde mulțumiri... De atunci datează și bancul următor: Cică tovarășul vizitează o cooperativă agricolă de producție dintr-un ungher îndepărtat al țării și la a cărei înființare „personal, Tovarășul” contribuise în mod decisiv cu decenii în urmă.

(Continuare în pag. a II-a)

CALENDAR

4 Iulie (Marți)
Soarele a răsărit la 5:37, a apus la 21:03
Luna a răsărit la 6:31, a apus la 22:17
Sărbătoare creștină: Sfântul Andrei, Arhiepiscopul Cretei, Cuvioasa Marta
S-a întâmplat la
4 Iulie 1989

● În capitala RP Mongole - Ulan Bator - s-au deschis lucrările simpozionului internațional al ziaristilor cu tema „Întărirea încrederii și a înțelegerii dintre popoarele din zona Asiei și Pacificului”. Au participat reprezentanți ai mijloacelor de informare în masă din Afganistan, Bangladesh, RPD Coreeană, Filipine, India, Japonia, Laos, RP Mongolă, Singapore, Uniunea Sovietică și Vietnam.

Ramona VINTILĂ

ISTORIA PENTRU PROSTIME

(Urmare din pag. 1)

Acum hai să-i punem la treabă. Sunt sigură că doamna Peanu n-are nici cea mai vagă noțiune despre ce poți face cu o blană de vizon. Nu mă pot aștepta să primesc altceva de la ea decât un coș cu arahide, nu-i așa, dragă?

Elena a întrebă, sperând evident că o voi contrazice.

După cum știu, Jimmy Carter vrea să vadă cartea lui, Why Not the Best?, și un volum-satelit de fotografie reprezentând România, a fost replica mea modestă.

E așa cum ți-am spus, dragă, Țării încearcă să pretindă că-s intelectuali. Care-i cea mai mare companie particulară pe care o vom vizita acolo?

Texas Instruments. Dar știu că Tovarășul are niște gânduri speciale cu privire la vizita de acolo.

N-ar trebui să fie nici o legătură între faptul că Tovarășul primește ce n-are și faptul că eu primesc ce n-am, dacă „instrumentul” tău e destul de mare. (...)

Nu-ți plac hainele de vizon? Și, fără să mai aștepte vreun răspuns, a continuat: Hai să spunem lucrurilor pe nume. Azi, România e mai bine cunoscută în Occident decât Turnul Eiffel și mai respectată decât regina Angliei. Și toate acestea datorită Tovarășului și mie. Oriunde mergem, gazetele noastre încearcă să ne ofere o primire cu toate onorurile, dar,

Pe când se afla în Securitate, Ion Ion Mihai Pacepa nu-i era „incomod” să satisfacă cererile „exagerate” ale Elenei Ceaușescu. După ce a „dezertat” în America, a devenit dintr-o dată un critic aspru al regimului FOTO: Arhivele Naționale

dacă noi nu-i învățăm, ei nu știu cum să facă. Ți-aduci aminte de germani?

A fost suficient să le strecori cuvântul „mașini” ca aluzie și toți ne-au dat

mașini. Câte am primit? (...) - Și ce, mi-a întrerupt Elena din

nou reveriile. Nu uita de expozițiile mele de bijuterii. Vreau una la Blair House, dar și una la Waldorf Astoria. New Yorkul a fost întotdeauna mai bun pentru bijuterii.

-Nu voi uita.

În timpul vizitelor peste hotare ale Elenei, stațiile DIE trebuiau de obicei să convingă faimoasele case de bijuterii să-și expună cele mai frumoase colecții pentru ea. Nu era o sarcină dificilă totuși. Elena cumpăra de obicei cantități incredibile, toate plătite de DIE.

-Se pare că o să avem o vizită frumoasă în America, Pacepa.

-Voi face totul, tovarășa Elena.

-Ce drăguț ești!

Într-un articol pentru The New York Times New Service din 12 septembrie 1978, David Binder scria: „Pacepa fusese consilierul de securitate personal al lui Ceaușescu și-l ajutase să-și pregătească vizita oficială de stat în SUA din primăvara trecută.

Oficialitățile americane și-au amintit că partea română a făcut numeroase „cereri imposibile”. Una dintre ele a fost că, atunci când președintele și soția sa, Elena, vizitează sediul Texas Instruments din Dallas, românii „se așteaptă” ca din partea companiei să i se facă o haină de blană cadou doamnei Ceaușescu.

Ion Mihai Pacepa, Orizonturi roșii, București, Editura Venus, 1992, p. 65-68

JURNALUL OMULUI SIMPLU

Hoții de butelii. Sau de ce să stai cu ochii pe butelie

(Urmare din pag. 1)

Mă rog, semn că Asociația începea să meargă și noi puteam face comandă de butelii, iar asta era un lucru bun.

Cum mașina de butelii venea peste zi, când lumea era pe la serviciu, trebuia să te învolesti de la muncă sau să găsești un vecin care să fie acasă și să te ajute.

Și o găsisem pe doamna Botea, Dumnezeu s-o ierfel Matilda Botea, o bătrânică tare cumsecade. Era poloneză, fusese acrobată în tinerețe, dar acum o ducea destul de greu... Locuia într-un apartament cu două camere, la parter, era perfect. Băieții de pe mașină îi aduceau buteliile până în casă, toată lumea era mulțumită. Spun «buteliile» pentru că pe doamna Botea n-o găsisem numai noi. Se adunau în holul femeii câte 5, 6, 7 butelii... Și, ca să nu deranjezi femeia cu noaptea-n cap, când plecai la serviciu, îi duceai butelia de cu seară. Toată lumea știu, și nimeni nu făcea din asta un secret. Într-o bună zi, primesc un telefon de la Bebe (n.r. - o prietenă de-a mamei care locuia în scara cealaltă) - și-mi spune: «Auzi Ileana, tu ai lăsat cumva butelia la doamna Botea?». «Da». «Ei bine, n-o mai ai! I-a spart cineva apartamentul și a furat buteliile». A avut ghinion hoțul, că în ziua aceea

nu erau decât două butelii la doamna Botea. A intrat peste femeia aia bătrână în casă... putea s-o omoare, noroc că ea nu s-a trezit. S-a anunțat Miliția, au venit, au făcut cercetări acolo și a rămas să ne anunțe dacă găsește ceva.

Noi mai aveam o butelie, dar te descurcai greu cu una, că se termina gazul taman când aveai tocana pe foc sau cozonacul în cuptor, și-atunci trebuia să te muți cu tăvile și crăcițele prin vecini... Așa că era jale, că tare greu mai obțineai o butelie pe vremea aia. Trebuia să faci cerere la Primărie și apoi veneau în control să vadă dacă nu cumva mai ai una. Nu-ți dădea a doua butelie decât dacă era o familie cu mulți copii, dacă aveai vreun bolnav sau dacă locuiau mai multe familii în același apartament. Și-apoi așteptai, și așteptai... luni în șir. Era și scump. Nu degeaba se spunea «să stai cu ochii ca pe butelie». Așa că m-a preocupat recuperarea ei și am tot mers pe la Miliție, să mă întreb ce și cum. Trecură vreo patru luni, când mi-au spus că au mai multe lucruri recuperate și urmează să le expună pentru identificare. I-au anunțat pe toți cei care reclamaseră furturi. Și m-am dus și eu. Erau covoare persane, frigider, scaune, mileuri, batiste, prosoape, maiouri, mobilă, butelii, tot ce vrei... Ce mai! Era un

bazar în toată regula acolo. Ei, și m-am dus eu la Miliție și am venit cu butelia acasă. Ce m-am bucurat eu, da' ce s-a bucurat doamna Botea săracă, că începuseră să spună că probabil ea nu era străină de furt, că prea a scăpat ea așa, că n-a auzit nimic, deh, cum e lumea și gura ei... «Da» am avut și o butelie mică, de voiaj... mi-am amintit și eu o pățanie cam în același cadru: pe deo parte butelia, de cealaltă - doamna Botea. «Da, pe-aia o luasem de la polonezii care vindeau pe plajă, la nudisti. Acolo nu intra Miliția, așa că era un loc propice micului trafic. Veneau cu burburulele lor mici, doldora, și vindeau tot felul de ni-

micuri, care pentru noi erau mari chestii. Spray-uri, pixuri, chiloți, butelii...» Mari emoții mi-a mai dat butelia aia! Venise până la noi doamna Botea după o cană de ulei. Nu-mi amintesc de ce, cert e că puseseam la foc, pe butelia de voiaj, ditamai oala sub presiune, cu ciorbă. De bună seamă, butelia mare era goală. Doar ce venisem de la liceu și sporovăiam cu doamna Botea. Când, o vād pe femeie că sare speriată în picioare, cu ochii antinții pe butelie. N-ăș fi bănut niciodată că, la vârstă ei, e atât de agilă. «A luat foc! O să explodeze!», striga ea, în timp ce-a și zbughit-o spre ușă. În primul moment, m-a cuprins și pe mine panica, văzând cum flăcările erau cât oala, așa că am ieșit și eu val-vărtej în urma bătrânei. M-am întors imediat, gândindu-mă atunci că „soarta apartamentului e în mâinile mele, nu pot da bir cu fugiții!”, așa că mi-am făcut curaj, am aruncat câteva cărpe ude peste butelie, și am oprit gazul...

„Păi, de ce n-ai anunțat pompierii?”, m-a întrebat mama. „Până veneau pompierii, jumătate de bucatărie era pe-afară...”, Ei, oricum, atunci parcă se mișcay altfel. Se rezolvau lucrurile, cum s-a rezolvat la noi cu butelia, și nu numai... Acum, nu mă interesează pe nimeni că n-ai curent, apă sau nu-ți merge cablul. Suni, vorbești cu un robot și

atât. Atunci, aveai cui să spui și, dacă insistai, se și rezolva. Mă rog, parțial! De exemplu, într-o iarnă - erai mică, aveai vreo 5 ani și rămăsesei la Bănești de câteva luni. A venit tata după tine să te ia și urma să vă îndoați pe trenul, pe la 8:00-9:00, seara. Dar s-a pornit un viscol și ați ramas câteva ore blocați în Bărăgan. „Imi amintesc! Mi-era groază că se clătina trenul și scărțâia din toate încheieturile, era și frig, era pustiu, întuneric...”, Da, am așteptat cât am așteptat, și-am început să sun, să vād de ce nu mai veniți. Mi s-a spus că trenul era întârziere, dar nu se știa cât. Au fost ore bune... Și, când am văzut că se face ora 11:00 noaptea și tot nu ajungeți, am pus mâna pe telefon. Am sunat la casa albă (n.r. - prefectura), la ofițerul de serviciu, să spun că o să vină un tren care-a stat ore-n șir în câmp, în viscol, că oamenii vor fi înghetați și nu vor avea cu ce ajunge la casele lor, că ar trebui să se pună în funcțiune câteva autobuze. Mai ales că era viscol și în Constanța. La ITC, la Salvare, am sunat peste tot. Până la urmă, au trimis și autobuze, și salvare. Dar voi tot pe jos ați venit, că pe ruta Gară - KM 4-5 nu-au pus nimic... Și ați ajuns pe la 2:00 noaptea... „Da, țin minte că mă biciuia vântul peste față și mă lua de pe pod. Culmea ironiei!”

Paula Anastasia TUDOR

ARTICOLUL ZILEI

În pas cu noile cerințe ale satului

Belcești - ne spune Maria Gilișor, secretarul Comitetului județean de Cruce Roșie - este cea mai mare comună din județul Iași, având circa 13.000 de locuitori în 8 sate și o tradiție demografică care o individualizează: nu puține sunt familiile în care sunt 16 copii! Din bătrâni ocupația principală a acestora a fost orientul și, în general, creșterea animalelor. Generațiile mai tinere s-au îndreptat și spre școlile tehnice, la sfârșitul studiilor unii începând să lucreze în Iași, dar continuând totuși să locuiască în comună, alții întorcându-se definitiv acasă, pentru a munci alături de părinții și frații mai mari.

Prin efortul comun, în perimetrul comunei s-a creat astfel o puternică bază economică: două moderne asociații de creșterea animalelor, două cooperative agricole de producție, o întreprindere piscicolă. Fiind atâția copii, s-au dat în folosință mai multe școli noi și un liceu agroindustrial. Un alt liceu este în construcție... În paralel, a început să se contureze și noul centru civic, să se apropie construcția unui centru de cultură și creație, a unei săli de sport.

Despre dispensarul medical nu cer referințe. Îl vizitez și mi se pare funcțional, cu circuite bune. A fost construit în 1970 și a avut de la

inceput casă de naștere (cu staționarea pentru diagnostic, două saloane pentru nou-născuți și două saloane pentru lehuze). Dispensarul era două cabinete de medicină internă, un cabinet de stomatologie cu două scaune dentare, o farmacie cu circuit deschis, sală de tratament și cameră de gardă.

Cât privește activitatea propriuzisă, ea are în principal o orientare profesională marcată, direcție imprimată de numeroasa populație tânără a comunei. Or, aceasta se realizează împreună cu organizația comunală de Cruce Roșie - „ajutorul nostru deosebit de competent”, după cum ne evidențiază dr

Alexandru Frasin, vicepreședintele comitetului comunal de Cruce Roșie. Cei 10 medici și cele 10 surori medicale și-au organizat într-un mod judicios timpul de lucru într-o săptămână: 2 zile în dispensar, 4 zile pe teren, în satele aparținătoare; o zi la specializare într-o clinică din Iași. În felul acesta, se împletește firesc activitatea profesională cu cea terapeutică, munca de educație sanitară a populației cu studiul aprofundat, necesar perfecționării profesionale. Cu sprijinul activului de Cruce Roșie se organizează concursul „Cel mai frumos și bine îngrijit copil” - adresat mamei care au copii între 0-1 an -

urmărindu-se prezența la vaccinare, igiena copilului, deodărată acestuia în parametri de dezvoltare ai vârstei. Și tot cu sprijinul organizației de Cruce Roșie se realizează educația sanitară a elevilor școlilor generale și liceului agroindustrial, precum și pregătirea pentru viața de familie a elevilor din ultima clasă de liceu și a tinerilor ce s-au hotărât să părăsească pe drumul vieții de familie.

În fapt, o activitate dinamică, așa cum este întreaga viață a acestei mari colectivități rurale pornită pe un drum nou.

Ion Dumitru Sănătațea, nr. 7/1989

JURNALE PERSONALE

(Urmare din pag. 1)

Diana, la „Forestier”, e în cuplu cu dna Drăgan, soția lui Jusu, Ghiță în tandem cu Dinu Ispășoiu (...). Trece pe la Bălcău, dentistul, operat la colona, e și mai panicat. De fapt, multă lume a aflat din surse străine (Ai noștri nu pot deranja Sărbătoarea fără conținere) că sunt explozii solare, teribile. Zilnic se produc infarcte. Azi, două în 15 minute, bărbați până la 40 de ani! Explozii solare: 2, 15, 18, 23, 28, 30 iulie. „Rock-ul prin câteva personalități” este titlul unei cărți scrise de Evgheni Fiodorov la Moscova: Arsenal, Autograful, Brigada S., Nautilus. „Asasinarea lui John

Lennon” de Fenton Bresler arată că ucișorul Chapman a fost manipulat de CIA, din motive politice.

C. Trandafir, Jurnal în curs de apariție la Editura Libra

La zece telefonează șeful de cabinet. Să vină T imediat. Nu e acasă. În cât timp pot s-o aduc? În jumătate de oră, spun. Nu mai mult, spune, primul secretar pleacă dintr-un moment în altul pe teren și nu se știe când va mai fi accesibil. Încearcă să telefoneze la facultate, numărul nu se formează. La taxiuri, ocupat. O las pe mama la telefon și pornesc alergând prin fierbințele. Ajung în mai puțin de un sfert de oră, sufocat. N-o găseșc în birou, cobor la secretara proiectului ca să-i telefonez lui Șerban la

care bănuiesc că s-a dus. Nu se formează numărul. Alerg la el acasă și, când ajung, secretara telefonase, dar T nu era acolo. Pornesc către casă, ajung la unsprezece fără un sfert, desi e târziu. Telefonează T, venise între timp la Șerban. Îi spun să se ducă la județ, desi e târziu. Sosește totuși la timp, e primită, primul-secretar, desi morocănos, nu se opune plecării. Probabil D.R.-ul l-a convins. Îi cere să nu intre în legătură cu „transfugi”.

Îmi dau seama că cel puțin deocamdată nu pot trăi ca până acum. Mă gândesc la cei care protestează și nu știu că, după recursul la primul secretar, nu mai e nimic de făcut. Nimic decât să dispar cât mai mult. Am renunțat, nu hotărând așa, nemaiputând, și la citit. Citesc, ca în adole-

cență, „Tăiș de brici”, nu mă simt pe-nite, simt că revin la mine însumi, la natura mea de chilangiu. Nu disorpat. Cu totul lipsit de speranță.

Liviu Ciocărlie, Paradisul derizoriu. Jurnal despre indiferență, București, Humanitas, 1993, p. 64-65

Abia azi a apărut Viața românească (nr. 3). Al. George semnează un mic articol despre Șerban Cioculescu, în care delimitează foarte precis modul de a fi și de a scrie al acestui important critic... Și puțină au fost cei care - spune Al. George - asemenea autorului „Aspectelor literare contemporane”, să sugereze mai clar spiritul de discuție și de dispută, controversa și judecata curajoasă,

luciditatea și lipsa de menajamente față de oricine. A luat categoric poziție împotriva spiritului de autoritate și, ajuns la o vârstă înaintată, a acceptat, pe seama sa în primul rând, critica cea mai deschisă, ba chiar și insulta venită de la te miri cine, tabu-urile pe care el însuși nu le-a respectat la douăzeci de ani nu au fost invocate de el mai târziu pentru a se „apără” facil de alții, trădând astfel spiritul disciplinei. El însuși impuse în jurul său libertatea completă de expresie și ținea să aibă regimul unui simplu publicist oarecare.”

Victor Felea, Jurnalul unui poet lenes. Ianuarie 1955 - martie 1993, Ediție îngrijită de Lidia Felea, București, Editura Albatros, 2000, p. 730

DIN BANCOTECA „EPOCII DE AUR”

Cine s-a înscris în colectivă mai întâi?

(Urmare din pag. 1)

După cum cerea tipicul, musai trebuia să ia cuvântul un bătrân al satului care să aducă vorba despre faptul că „în întreaga istorie multimilenară a patriei” etc, etc, etc. Zis și făcut! Iau cuvântul pionierii, țărani cooperatori, femeii și bărbați. Numai nea Gheorghe, odinioară un tânăr țăran sărac, dar cu conștiință moral-politică înaintată, taman cel care semnase prima cerere de înscriere în CAP, nu se arăta la tribună. Tovarășul își aduce aminte de Gheorghită și întreabă de el.

- Este în sală, tovarășe secretar general, îl informează primul secretar de la Județeană de partid.

- Atunci de ce nu ia cuvântul?

Stupoare, agitație, până la urmă „tov. prim.” de la județ se duce personal în fundul sălii, acolo unde se aciuise nea Gheorghe, sușotește ceva cu acesta și vine, înapoi, în prezidiu.

- Ce s-a întâmplat?, întreabă Tovarășul.

- De ce nu vrea să ia cuvântul? - Păi, să vedeți tovarășe secretar general, zice că îi este rușine să vină în fața dumneavoastră. Are pantalonii rușii... în fund.

- Mai tovarășe Gheorghită - i se adresează cu voce tare secretarul general -, cum se poate să îți fie rușine pentru atâta lucru? Păi, uite, în vizitele mele de lucru prin Africa am văzut foarte mulți oameni care nu aveau altă îmbrăcămintă pe ei decât două frunze: una în față, și alta în dos. Și să știi că nu le-a fost rușine să ne acleme, pe mine și pe Tovarășu, să dea mâna cu noi, să danseze și să cânte.

- Aveți dreptate, tovarășe Ceaușescu - răspunde după câteva minute de gândire badea Gheorghe -, dar bag seama că aștia s-or înscris în Colectivă înaintea comunitii noastre.

Șerban CIONOFF

JURNALUL ZILEI

(Urmare din pag. 1)

Cooperare economică româno-vietnameză

În Capitală au început lucrările celei de-a X-a sesiuni a Comisiei mixte guvernamentale româno-vietnameze. Executivul de la București a fost reprezentat de Ludovic Fazekas, viceprim-ministru, care l-a avut interlocutor pe Nguyen Khanh, vicepreședinte al Consiliului de Miniștri al Republicii Socialiste Vietnam. Conform comunicatului Agerpres, discuțiile au analizat „posibilitățile dezvoltării, ale cooperării bilaterale în domeniul de interes comun, ale largirii și diversificării schimburilor reciproce de mărfuri”.

Campania agricolă, susținută de constructorii de mașini

„Oamenii muncii” de la Întreprinderea Mecanică a Agriculturii Iași au livrat beneficiarilor noi loturi de mașini și utilaje, precum și piese de schimb, necesare pentru campania agricolă ce era în desfășurare. Bineînțeles că totul se înscrisa peste prevederile planului! Realitatea din câmp era însă altă, tractoriștii și șoferii combinelor plângându-se că nu aveau piese de schimb. Totuși, Întreprinderea Mecanică a Agriculturii Iași raporta cu mândrie depășirea la „producția fizică” cu 2,6 milioane de lei, iar la „producția marfă” cu circa 300.000 de lei!

„Bătălia secerișului”

Pe ogoarele țării se desfășura „cea mai importantă bătălie a campaniei agricole de vară - secerișul”. Dispozițiile de sus recomandau „desfășurarea exemplară a străngerii recoltei într-un timp cât mai scurt fără pierderi”. O atenție deosebită trebuia acordată preluării boabelor de către mijloacele de transport și predării în baze, în așa fel încât acestea să efectueze cât mai multe curse, să nu pierdă timp la descărcare.

Cu gândul la viitor, responsabilii IAS-urilor și CAP-urile trebuiau să aibă în vedere și programul de culturi succesive care trebuia pus în aplicare grabnic. Astfel, în toate unitățile trebuia asigurată fluxul tehnologic, astfel încât în cel mult 40 de ore de la încheierea secerișului, sola respectivă să fie însămânțată cu o nouă cultură. „Toți factorii răspunzători au datorat să acționeze energic în vederea eliberării neîntârziată a terenurilor de resturi vegetale - enunțau angajamentele cooperativilor -, folosind în acest scop nu numai mijloacele mecanice de care dispun, ci mobilizând la strânsul paelor întreaga forță de muncă disponibilă de la sate, astfel încât imediat după recoltare să se poată trece la pregătirea terenului și semănat.”

Zilele Eminescu, în Finlanda

În orașul Toijjala (Finlanda) a fost organizată o „amplă manifestare cultural-artistică”, sub genericul „Zilele Eminescu”. A fost deschisă o expoziție documentară despre viața și activitatea poetului, în care au fost prezentate volume de poezii și critică literară. Au avut loc audii muzicale pe versurile lui Mihai Eminescu, iar la finalul evenimentului a fost vernisată o expoziție de pictură contemporană românească.

La deschiderea manifestării au participat Toimi Tahavuori, primarul orașului, Matti Holkeri, prim-vicepreședinte al Consiliului orașenesc, și Riitta Ripatti, directorul bibliotecii din localitate.

Protecție contra caniculei

Pentru a combate căldura de afară, revista Femeia făcea românelor câteva recomandări pentru a se proteja de capriciile vremii:

- În primul rând, pe căldură transpirăm abundent și de aceea prima grijă este de a ne deodora dimineața după spălare subsoarele și, de ce nu, și în cursul zilei, dacă purtăm cu noi deodorantul;
- Mai mult ca niciodată se impune să ne epilăm părul de pe picioare, de pe mâini și de la subsorii;
- Pentru că este vară, este firesc să facem mai multe dușuri pe zi, să nu uităm că apa și săpunul distrug uneori manta acidă a pielii (pH-ul), care este protectoră contra infiltrațiilor microbiene. Așadar, dușuri da, dar cele din timpul zilei să le facem doar cu apă, fricționând bine corpul cu o lufă umedă;
- Lenjeria de vară, precum și rochiile, să le alegem mai ales din fibre naturale, ușoare, și să le confecționăm cu o linie lejeră, pentru că tot ceea ce este pe corp favorizează transpirația; iar pantofii să nu fie numai mozi, pentru că vara se umflă picioarele, ci să asigure și o aerisire a piciorului.

Biologia pentru cei mici

Pentru a-și cunoaște corpul, copiii lor erau prezentate articolele schematice, ușor de reținut. Ca în cazul stomacului:

- Sunt ca un sac în forma literei J, așezat sub cutia toracică;
- Fac parte din sistemul digestiv;
- Primesc hrana pe care o înghițim și o fărâm în bucațele foarte mici;
- Când sunt gol, am mărimea unui cremuști. Plin, mă întind și mă umflu ca un balon;
- Capacitatea mea e de aproape șase cești de lichid sau de mâncare;
- Uneori, când măncați repede sau când beți băuturi acidulate, înghițiti aer. Atunci împingeți aerul în sus și îl elinițați prin gură.

Ilarion TIU

Coadă la „se dă” Ceaușescu

Primirea lui Nicolae Ceaușescu la Casa Albă cu garda de onoare a lui Ronald Reagan și interesele industriștilor americani pentru afaceri cu România FOTO: Arhivele Naționale

(Urmare din pag. 1)

M-a consternat marea întâlnire din New York – al cărei organizator am înțeles că era totuși Casa Albă – cu societatea civilă. Ceva în genul adunărilor electorale văzute prin documentare cinematografică, când se lansează un candidat la președinție sau se întănesc în runda finală rivalii rămași pe poziție. Uriașă sală gema, înregistrând un record de industriști și bancheri pe metru pătrat, intrunind, de asemenea, ziaristi, activiști obștești, oameni de cultură de cele mai felurite profiluri. Noi, împreună cu o puzderie de notabilități centrale, am fost puși să-l înconjurăm pe Ceaușescu la tribuna – o nesfârșită masă de prezidiu, ca la plenarele județene de partid.

Participanții se ridicau și puneau întrebări, menționându-și firma sau profesia. Faceau glume, reproduceau cu multă greutate de translator, pentru noi fără nici o noimă și nici un gust. Dar Ceaușescu a plonjat dintr-o dată în atmosferă, ca și când din copilărie numai printre yankei bogăți și reprezentativi s-ar fi învățat. Nu spunea nici el mare lucru, în afara ideilor bine cunoscute nouă, însă asistența se anima, hălăind gălăgios, aplaudând, răsplătindu-l cu fete deschise, amicale, dormice să se amuze. Ce era această bună dispoziție generală, cu ciudata comunicare dintre

new-yorkezi și o oficialitate străină, de prim rang, venită de dincolo de Cortina de Fier? Americanii erau bănuți de un mare interes politic, simțeau nevoia să înțeleagă de-adevăratele rațiunile atitudinii de stat comuniste? Dezlegarea enigmei am aflat-o abia la sfârșit, când ni s-a spus că participasem la o adunare, „cu intrare”, că americanii cumpăraseră bilet ca să-l vadă și să-l interogheze pe președintele României. Se știe că burghezul care a plătit să se distreze, să râdă, se distrează și râde chiar fără motiv, ca în orice contract onorabil în care ambele părți se supun convențiilor stabilite. Impresarii încasaseră ceva și cred că se puteau declara mulțumiți de prestația lui Ceaușescu, evident străin de tranzație, exploatat în necunoștință de cauză.

Și mai grozav s-a comportat șeful nostru într-o reuniune restrânsă, de club select, a politicienilor și oamenilor de afaceri, unde ne-am petrecut câteva ore. Nu mai exista masă de prezidiu, stăteau toți pe scaune, la nimerală, unde ne surprinsese auzirea de către speaker a manifestării importanțului oaspete, despre care americanii nu obosau să amintească sentențios că e invitatul președintelui Nixon (cu care Nicolae Ceaușescu ar fi avut relații de prietenie încă de pe când respectivul nu era numărat unu al Americii). Aici nu cred să se fi plătit bilet, era o reuniune închisă, dar Ceaușescu,

invățând lecția, s-a comportat ca și când ar fi candidat pentru președinția Americii sau măcar pentru un post de guvernator ori congressman. S-a ambalat de la început într-o logoroe politică.

Mă deranjează poza lui de statueta napoleoniană de gips. Iși descheiea haina și-și vârâse degetul într-o găică a vestei, ca un geambaș care vinde cai bătrâni reabilitați în ultimul moment. Dar la simandicoasa asistență, poza ostentativ-vulgară prindea excelent și mi-am dat seama că intuiția șefului nostru funcționase ireproșabil. Acesta era cadrul cel mai propice pentru exprimarea vocației de lider popular frust, neperversit la școala europeană o politicianismului de salon, iar consumatorii new-yorkezi de show politic, de spectacol simplu, fără artă și regie, admirau efectiv talentul nativ al celui pe care-l considerau, ca pe orice politician, un actor în turmeu. Sacul își găisise peticul.

După SUA, lui Ceaușescu i s-a deschis mai ușor accesul în țările de tradiție culturală și politică ale Europei, unde au fost inoventate vechile legături ale României și inițiate altele noi. Paralel, s-a orientat ferm spre Lumea a Treia – marea familie a nealiniatilor – care începuse să joace un rol deloc neglijabil în echilibrul politic mondial, în „raportul de forțe”, cum se spunea pe atunci. Dumitru Popescu

DIN PRESA EXILULUI

Nemulțumiri românești privind prietenia cu Ungaria

Declarația româno-maghiară, semnată la Budapesta, în 16 iunie, a provocat un val de supărări. După adunări și declarații „spontane”, publicate în presa Bucureștilui, la 4 iulie, a anunțat Scânteia, s-a constituit, tot atât de „spontan”, „Grupul român de prietenie de la Alba-Iulia”, răspunzând la „Apelul cercului prieteniei de la Szarza, din Ungaria”.

Cercul de prietenie de la Szarza poartă numele localității Balatonszarsza, unde, în 1943, în toilul războiului, s-a intrunit un grup de opozanți ai regimului din acea vreme. Apelul, la care se referă Scânteia, a fost discutat în mai la Budapesta și adresat în 2 iunie 1989 „ungurilor și românilor. Nu lăsați spațiul urii unora față de ceilalți! Căutați – chiar dacă în timpuri grele asta ar fi greu – posibilitatea de a vă cunoaște și de a vă apropia în viața de toate zilele (...) Apelul nostru îl adresăm și cercurilor oficiale ale celor două țări. Interdependența țărilor noastre este atât de reală, încât colaborarea largă pe plan economic este aproape indispensabilă. Cerem să se permită instituțiilor din cele două țări să dezvolte, fără piedici, relații rodnice. Nici realitatea interdependenței

politice nu este mai mică: pericolul străvechi al principiului „inter duos litigantes”, adică din vrajbă a două părți beneficiază a treia – ne amenință atât timp cât în relația dintre cele două state mai joacă un rol interesele de putere”. Ceea ce a convenit, poate, conducerii RSR este faptul că apelul se adresa „și cercurilor oficiale”, spre deosebire de Declarația din 16 iunie, care se adresa celor două popoare arătând responsabilitatea regimurilor comuniste în actuala criză. Chiar și așa fiind, textul Apelului nu a fost adus la cunoștința populației de presa RSR, ci de Europa Liberă.

Financial Times din 4 iulie. „Pe canalul pustiu Dunăre-Marea Neagră circulă un șlep singuratec, care asigură întreținerea lui (...) Recolta de anul trecut ar fi fost, oficial, de 32,6 milioane tone – o amintire a grănarului Europei care a fost România –, dar recolta adevărată a fost estimată de experții străini la, mai degrabă, 20 milioane tone, cifră care se explică prin lipsa de îngrijămintă, irigațiile inadecvate și lipsa generală de interes.” Și greutatea aprovizionării vor spori prin „sistemat-

zarea” localităților și suprimarea loturilor individuale.

Autoritățile de la București au discutat cu autorul, ziaristul britanic Lesclie Colitt, cele patru „opțiuni” economice, bazate, evident, pe statistici falsificate: constituirea unor surplusuri valutare, „ca în Japonia”, modernizarea prioritărilor a întreprinderilor învechite; credite pe termen scurt pentru cinstii potențiali din lumea a treia; a patra este, de fapt, o sugestie a lui Colitt: importul de bunuri de consum sau livrări pentru consumul intern din produsele destinate exportului, propunere la care „oficialitățile” RSR s-au mărginit să răspundă că „ar fi o posibilitate”.

Analistii apăserei socotesc „acumularea” devizelor o operație care va lua mult timp, date fiind hibeles economiei și orientările industriale greșite, printre care autorul enumera: centrala nucleară de la Cernavodă, industria aeronautică care, vrută de Ceaușescu, n-a găsit nici până astăzi clienți.

Lupta (Paris), nr. 126/1989
Arhiva Institutului Național pentru Memoria Exilului Românesc
Fond Dan Culcer

RADIOGRAFII CULINARE

Aventură cu pui și soldați

Printr-o relație la care n-am sperat vreodată, într-o sâmbătă norocoasă am ajuns să fac rost de pui. devărății! Adică din cei care ciugulesc, cărăie și se... în baia mea, pentru că nu aveam unde să-i cazesc. Copiii făceau scandal ca să oprească asasinarea puilor. Li doreau ca animale de companie în sufragerie, pe canapea, pe pat, ba unul mai plin de mușchi a sărit pe sifonier apoi, s-a pus pe cucurigat de seară, cocoțat pe spătarul fotoliului în sufragerie. Acest gest lipsit de respect față de munca mea m-a determinat să-i scurtez de cap pe toți. În baia nu mai puteam intra de doi dintre ei, care ne băteau cu aripile și ne alungau, mai ales pe mine. De mizerie, nu mai vorbim. Copiii înarmați cu hârtie igienică umbiau după ei prin toată casa doar doar vor șterge urmele nesimțirii inaripatelor, în dorința lor de a-i păstra. Mă seca la suflet și risipirea hârtiei pe care o obțineam tot la cozi imense. Așa că, după ce le-am promis copiilor că vom lua un pisic și-i-am amenințat că-voi ține numai pe legume dacă nu se potolește, am înșăfășit un lighenas, un cutit bine ascuțit și am început să-i vânez prin casă. I-am prins singură pe toți cinci, pentru că nu aveam nici cel mai mic ajutor de la băieții care declaraseră grevă. I-am îndesat în lighenas, ținându-i cât mai strâns și am ieșit în stradă, ca să găsesc un asasin.

M-am postat în tâmplă blocului, pe drumul cel scurt drumul către stația de autobuz, la vânătoare de amatori. Aș! De unde până atunci poteca improvizată era plină de

oameni care treceau din și către stație, acum toți ocoleau pe aleea asfaltată și nici nu zăreau poteca. Am stat așa, preț de trei sferturi de oră, ca o miloaică, așteptând vreun bărbat adevărat care să se încumete să-mi taie și mie puil. Nici vorbă! Băieții începuseră să scoată capetele la geam și sunt convinsă că se bucurau de nereușita mea. Nu mai spun ce nervi aveam și cât mă încurajam în gând, ca să fac față, în situația în care aveam să-i tai singură. La cine să apelez? Ca să mai uit de necaz, începusem să-mi fac ordine în idei și să mă hotărâsc în ce fel aveam să-i prepar. Uite, domnule, ce aventură, cu puil aștia!, imi ziceam în gând. Și-mi făceam curaj.

Cum eram cu mintea aiurea, deodată imi apare în față un grup de patru soldați, mai corect, trei soldați și un caporal. Treceau veseli pe trotuar, paralel cu blocul meu, venind din spre stația de autobuz. Cu lighenasul în brațe, mă duc repede spre ei și, mai mult milogind-mă, îi rog să-mi taie puil. Le spun pe nerăsuflăte că stau de aproape o oră și nici un bărbat adevărat nu a trecut prin zonă și îi întreb iar: „Mi-i tăiați?” La care caporalul, cu un accent puternic moldovenesc imi zise: „Da, cum să nu? Și pi dumneavoastră, vă tăiem, dacă vreți!”, și întinse mâna după cutit. M-au lăsat mască! Pe moment nu știam cum să procedez, dar mi-am revenit repede pentru că privirile lor erau atât de limpezi și fețele atât de binevoitoare, încât m-aș fi lăsat și eu tăiată. Fiecare a pus mâna pe câte un pui, l-a pus

jos și cu viteză, cuțitul a alergat de la unul la celălalt încă aproape că au fost tăiați simultan. Ultimul a fost tăiat de caporalul care dăduse drumul primului pui tăiat. Au procedat cu o adevărată măiestrie, astfel încât nu s-au murdărit și au reușit să se depărteze suficient cât să ajungă iar pe asfalt. Le-am mulțumit, în timp ce se depărtau încăntați de fapta vitezească. Acum alergam să recuperez capetele și trupurile puilor care se zbateau prin iarbă, dar nu-mi părea rău! Scăpasem de o mare pacoste!

Murdară de sânge și cu puil în lighean, am urcat până în apartament. Am pus apă la clocot într-o oală mare și am început partea cea mai nesuferită și anume opăritul și curățatul penelor. Obosită frântă, am ajuns la faza la care aveam pe masă cinci puil sexi. Nu mai spun ce a urmat cu restul. Dar rezultatul a fost grozav. După ce i-am tranșat, cam în jurul orei 12 noaptea, trei puil au intrat la congelator și doi au fost puși la bătaie.

Nu mai pe copii nu am putut să-i îmbun decăi a doua zi, când le-am făcut supă cu găluște, un minunat ostopel din potroace și fripturică de pulpițe și piept, cu sosuleț acrisor, cu cimbru și usturoi pe un piure de cartofi. Ca să nu mai spun de ficăței prăjiți pe care i-au mâncat dimineața! A fost o duminică îmbelșugată. Erau încăntați ca și mine, dar pentru puțin timp pentru că... au început să mă bărăie la cap cu... piscul.

Veronica BECTAȘ

De ziua Americii, ambasadorul și-a luat rămas-bun de la România

Când soseau în România, președinții americani erau tratați la cel mai înalt nivel. Spre exemplu, dinea în onoarea lui Gerald Ford, din august 1975, a fost organizat în sala de ceremonii a Consiliului de Stat, unde de obicei se semnau documentele oficiale FOTO: Arhivele Naționale

(Urmare din pag. 1)

La București ajunsese în toamna lui 1985, după ce precedesorul său, David B. Funderburk, își încheiasese misiunea la București într-un mod mai puțin obișnuit.

Funderburk și-a descris experiența de la București într-un volum memorialistic, apărut în 1987 în Statele Unite, publicat și în România șapte ani mai târziu. Din însuși titlul volumului – „Un ambasador american între Departamentul de Stat și dictatura comunistă din România. 1981-1985”, precedesorul lui Roger Kirk s-a autodescriș atâr drept adversar al politicii Statelor Unite față de România – prea concisă, în opinia domniei sale –, cât și al regimului de la București. Activitatea sa a nemulțumit ambele părți și a condus la înrăutățirea relației diplomatice dintre cele două state. În semn de protest, după patru ani petrecuți în România, David Funderburk susține că a părăsit postul prin demisie. În memorii, despre succesul său nu găsește prea multe cuvinte de laudă.

„Roger Kirk este un membru carieră al elitei serviciului Străin, scria David Funderburk imediat după revenirea în SUA, care și-a îndeplinit datoria făcând tot ceea ce voia Departamentul de Stat. A fost desemnat să-mi urmeze în funcția de ambasador la București încă înainte de plecarea mea, dar a ajuns la București doar în noiembrie 1985, șase luni mai târziu. Când am vorbit cu el, la Washington, după ce m-am întors de la București, părea un tip cumsecade. Interesese sale, oglinzite în întrebările ce mi le puneau, păreau a se orienta spre posibilitățile de a juca tenis de câmp la București, cum era cir-

cuitul cocterilor diplomatice, și acestea mai ales decât orice altceva. Nu avea nici o experiență prealabilă privitoare la România, iar româneste nu știa deloc. Pesemne că Departamentul de Stat a făcut să apară articole în gazetele de la Washington din care reieșea că în România urma să fie trimis un nou ambasador, intransigent, pentru a preîntâmpina astfel orice opoziție din partea conservatorilor. Cu toate acestea, din informațiile primite de mine mai târziu, reieșea că noul ambasador se dovedea a fi un foarte bun avocat al regimului român față de SUA. La finele lui august și începutul lui septembrie 1986 s-a aflat la Washington, unde a făcut pe lobby-stul în favoarea cauzei României față de Congres. Departamentul de Stat are din nou un ambasador care va ajuta la perpetuarea politicii de diferențiere și de menținere a clauzei națiunii celei mai favorizate pentru România, trecând totodată cu vederea tirania din România și neglijând interesele SUA. Știu că unele grupuri religioase și militante pentru drepturile omului își exprimă decepția că Ambasada americană vădește prea puțină preocupare și prea puțin interes față de rapoartele ce i se aduc, referitoare la persecuții. Ambasada nu mai furnizează rapoarte care să aibă dubii față de așa-zisa politică externă de independență a României. Dar la reședința ambasadorului american a fost inaugurat un teren de tenis.”

SUA și România, o relație dificilă

Între momentul scrierii rândurilor de mai sus și plecarea lui Roger Kirk spre

Washington relațiile româno-americane se schimbaseră. Din mai multe motive, ținând de contextul internațional, de raporturile de forțe pe scena politică americană și de situația din România, mandatul lui Roger Kirk a coincis cu degradarea relației bilaterale. De mai mulți ani, bunăvoința SUA față de România se manifesta și prin acordarea „clauzei națiunii celei mai favorizate”, tradusă în facilități de natură economic-financiară. Aceste facilități se acordau anual, prin votul Congresului. În vara lui 1987, decizia de a considera România un partener economic privilegiat al SUA a „trecut” la limită prin legislativul american. În februarie anul următor, Bucureștiul a anunțat că renunță la clauză. Între timp, regimul de la București era din ce în ce mai criticat pentru încălcarea drepturilor omului, inclusiv în Statele Unite. În 1989, autoritățile de la București acuzau diplomații străini, inclusiv americani, că sprijină, într-o formă sau alta, ceea ce trecea drept opoziție locală. Bunăoară, în rapoartele de urmărire întocmite de ofițerii de Securitate pe numele lui Silviu Brucan după episodul „scrisorii celor șase” apare în repetate rânduri numele lui Michael Parmly, diplomat la Ambasada SUA la București. Diplomații americani au mai fost invocați și în „cazul Mircea Răceanu”.

Dar oficial nu se spunea nimic din toate acestea. Presa centrală de la București scria că ambasadorul Roger Kirk a oferit la 4 iulie o recepție prilejuită de ziua Americii. Cel mai important oficial român prezent a fost viceprim-ministrul Ștefan Andrei.

Cristina DIAC

ECONOMISEȘTI și CITEȘTI!

BIBLIOTECA PENTRU TOȚI

O colecție de literatură românească

În fiecare miercuri, numai cu **JURNALUL NAȚIONAL** CEL MAI CITT ZIAR DE CALITATE **10,9 LEI**

www.jurnalul.ro

Cartile se distribuie la chioșcuri sau cu abonamentul Jurnalul PLUS și Jurnalul cu Carte.

DIN ARHIVA CC AL PCR

Stenograma ședinței Comitetului Politic Executiv al CC al PCR din ziua de 4 iulie 1989

Ședința a fost prezidată de tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al partidului Comunist Român.

Tov. Nicolae Ceaușescu: Începem ședința, tovarăși. Ați văzut ordinea de zi? Avem un singur punct.

Propunerile privind repartizarea în producție a absolvenților instituțiilor de învățământ, promoția 1989.

Ați văzut materialul? Dacă aveți ceva de spus, de întrebare, propuneri?

Tov. Constantin Dăscălescu: Eu sunt de acord cu felul în care au fost repartizați absolvenții instituțiilor de învățământ promoția 1989, dar am o propunere.

La pagina 3 din Decret, la punctul 5, se spune printre altele că schimbarea dispozițiilor de repartizare, precum și transferarea sau detașarea în alte unități socialiste nu pot fi efectuate decât în mod excepțional, pentru motive temeinic justificate, cu aprobarea Biroului Comisiei Guvernamentale. Pentru a întâi răspunderea, propun să nu mai fie prevăzut acest lucru, să nu se mai facă nici un fel de excepție, pentru a nu se mai muta dintr-un loc în altul.

Tov. Elena Ceaușescu: Este bine acest lucru.

Tov. Silviu Curticeanu: A fost în ficare an prevăzut.

Tov. Elena Ceaușescu: Să stea acolo unde au fost repartizați.

Tov. Nicolae Ceaușescu: Se spune că orice schimbare să se facă cu aprobarea Biroului Comisiei Guvernamentale.

Tov. Constantin Dăscălescu: Așa este stabilit, dar să nu se mai facă acest lucru nici de Comisia Guvernamentală, de Biroul Comisiei.

Tov. Elena Ceaușescu: Atunci să scoatem acest lucru.

Tov. Nicolae Ceaușescu: Să fie scos.

Tov. Elena Ceaușescu: Noi vrem ca oamenii să se stabilească acolo unde au fost repartizați, dar pentru acest lucru și organele locale să le creeze condiții de viață corespunzătoare.

Tov. Nicolae Ceaușescu: Trebuie făcut acest lucru, pentru că toată ziua umbliă cu modificări.

Dar sunt repartizați pe ministere?

Tov. Elena Ceaușescu: Repartizarea este făcută pe ministere și pe unități.

Tov. Nicolae Ceaușescu: Trebuie să atragem atenția, să se prezinte pe ministere, pe județe, pe unități și aceste repartizări să fie aprobate, minerii să meargă la mineri, petroliștii în domeniul petrolier.

Tov. Elena Ceaușescu: Dar să li se creeze condiții corespunzătoare.

Tov. Nicolae Ceaușescu: Să se termine cu justificările. Pot să locuiască și în corturi.

Tov. Elena Ceaușescu: Aici este vorba nu numai de învățământul superior, este vorba și de învățământul liceal și profes-

Conducătorii de Partid le-au pregătit absolvenților de liceu din promoția 1989 repartițiile în „producție” FOTO: Arhivele Naționale

soinal. Repartizezi din absolvenții de liceu 4.500 și când cauți la sfârșitul anului nu mai găsești 1.000. Nu se poate da nici o aprobare de a trece dintr-un loc în altul.

Tov. Nicolae Ceaușescu: Trebuie să lucreze în specialitatea în care au fost pregătiți. Minerii să lucreze în domeniul minier, petroliștii în petrol.

Tov. Elena Ceaușescu: Nimeni nu are voie să dea nici o derogare.

Tov. Nicolae Ceaușescu: Conform legii, merg și stau acolo trei ani și cinci ani, cum este prevăzut. În această perioadă nu are voie să plece.

Tov. Elena Ceaușescu: Trei ani este pentru învățământul superior și cinci ani pentru restul.

Tov. Nicolae Ceaușescu: Să se facă repartitia și trecut în Decret. Totul trebuie să fie clar. Să punem în decret lucrurile acestea, că nu se poate în nici un fel să se facă altceva.

Tov. Ion Teoreanu: Vă informez, tovarășe secretar general, că toate acestea sunt prevăzute foarte clar în Decretul nr. 54 din anul 1975.

Tov. Nicolae Ceaușescu: Și repartitia se face prin Decret și sub nici un motiv nimeni nu are dreptul să plece de la un loc corespunzător pregătirii sale în alt loc.

Mai aveți alte probleme?

Și în comunicatul de mâine în legătură cu ședința Comitetului Politic Executiv reluăm acest lucru.

Dacă nu mai sunt alte probleme de ridicat, cu aceasta ridicăm ședința.

Arhivele Naționale, Fond CC al PCR - Secția Cancelariei, dos. nr. 51/1989

PLANUL REPARTIZĂRII NUMERICE A ABSOLVENȚILOR ÎNVĂȚĂMÂNTULUI LICEAL - PROMOȚIA 1989

Nr. crt.	Repartizarea pe instituții	Absolvenți de repartizat	Repartiții în unități proprii	Repartiții la alți titulari
1	Ministerul Energiei Electrice	3548	3048	500
2	Ministerul Minelor	4273	4273	-
3	Ministerul Petrolului Centr.	2949	2949	-
4	Departament a Geologiei	117	117	-
5	Ministerul Industriei Metalurgice	3649	3149	500
6	Ministerul Industriei Construcțiilor de mașini	17054	16054	1000
7	Ministerul Industriei Electrotehnice	11489	7598	3900
8	Ministerul Industriei Chimice și Petrochimice	7581	7581	-
9	Ministerul Construcțiilor Industriale	1544	1544	-
10	Ministerul Industrializării Lemnului și materialelor de Construcții	7303	7303	-
11	Ministerul Silviculturii	398	398	-
12	Ministerul Industriei Ușoare	4380	4380	-
13	Ministerul Transporturilor și Telecomunicațiilor	6090	4990	1100
14	Ministerul Agriculturii	16433	16433	-
15	Ministerul Industriei Alimentare	1321	1321	-
16	Ministerul Comerțului Interior	825	825	-
17	Ministerul Turismului	181	181	-
18	Ministerul Sănătății	3103	3103	-
19	UCECOM	177	177	-
20	CENȚROCOP	200	200	-
21	Consiliul Culturii și Educației Socialiste	144	144	-
22	Comitetul pentru Problemele Consiliilor Populare	230	230	-
23	Comitetul de Stat pentru Energie Nucleară	466	466	-

SUGESTII, SESIZĂRI, RECLAMAȚII

MATINALĂ

În dimineața aceea, oamenii umpluseră autobuzul de pe traseul numărul 1, spre poarta feroviară a municipiului. Înainte de centru, un ins înalt, solid, musculos, bun parcă pentru alte treburi, anunță cu o voce baritonă: „Biletele și abonamentele, la control!” Întrebat de o femeie între două vârste unde îi este ecusonul, deschise parțial mâna stângă, în care apăru „obiectul” pentru o fracțiune de secundă. Călătorii îi întindeau biletele, cu un gest protocolar, el le rupea la un colț. În fața unui bătrânel, împovărat cu mai multe bagaje de mână, controlorul întârzie câteva minute. Călătorul își căută cu răbdare buzunarele costumului. Atletul își pierduse răbdarea și îi dă zor să scoată biletul sau amendă. În buzunarul de la piept îl găsi. Era un bilet pentru o singură călătorie, compostat la capătul fără inscripția cu seria. „Nu este valabil, compostarea nu s-a făcut unde trebuie!” Bătrânelul protestă, susținând că perforarea este valabilă la orice cap al hârtiei. Bărbați și femei se asociază păreriilor călătorului. Controlorul, enervat, slobozi „decibelii”, susținându-și părerea și declarând nevalabilitatea legitimației de călătorie. Scos din sărite, omul apostrofaț îi zise cu ironie în grai: „Păcat că nu știți cum să vorbești oamenilor. Nu ai nici numele pe piept, să știm cine ești... Te reneg!” Controlorul îi aruncă o privire săgetătoare și îi dădu replica: „Tereneg ești tu!”. Sub privirile caustice ale călătorilor, cobori treptele vehiculului oprit în stație și se pierdu în mulțimea peștră.

Stefan Marinescu înainte (jud. Dolj), nr. 13.704/1989

RESTITUIRI

Budapesta aștepta ajutorul capitaliștilor

Tovarășii Emil Bobu, Tovarășii Ion Stoian, Tovarășii Ioan Totu, Iulian Vlad,

1. Lucrările recente plenare a CC al PMSU (23-24 iunie a.c.) și hotărârile adoptate de acesta sunt larg comentate în cercurile diplomatice de la Budapesta. Crearea prezidiului partidului, din cei patru membri, se considera a fi o măsură temporară, până la viitorul congres convocat pentru 7 octombrie a.c. și în același timp o soluție pentru evitarea scindării PMSU. Scindarea partidului ar fi împiedicat consultările cu partidele și organizațiile din opoziție, în vederea elaborării cadrului principalelor reglementări în vederea creării societății ungare pluripartinitice. În același timp s-a dorit ca în preajma vizitei președintelui SUA, George Bush, la Budapesta să se dea dovadă de o anumită unitate și stabilitate politică.

2. Prin formula prezidiului alcătuit din cei patru membri, rolul lui K. Grosz, ca secretar general al PMSU, a fost foarte mult diminuat, lăsându-i-se în competență numai problemele vieții interne de partid. Personalitatea numărului unu a conducerii Partidului Ungar este președintele Rezső Nyers, care dispune de o experiență politică, economică și științifică, incomparabilă cu a celorlalți membri din conducerea actuală a partidului și statului.

În fapt, raportul de forțe în prezidiul partidului este de 3 la 1. Nyers, Nemeth și Pozsgay sunt inițiatorii și susținătorii reformelor, câtă vreme Grosz este apreciat ca reprezentant al laturii tradiționale din partid.

3. Comitetul Politic Executiv, alcătuit din 21 de membri, prin componența sa, împărțeaște și sprijină

linia reformistă a partidului. În cadrul plenarei CC al PMSU, Károly Grosz a fost foarte aspru criticat de majoritatea vorbitorilor (în cele două zile au luat cuvântul 90 de membri ai CC). Cel mai fervent critic a fost Mátyás Szűrös, urmat de Imre Nagy, primul secretar al Uniunii Tineretului Democrat Ungar (fost KISZ). Plenara CC nu a fost de acord însă cu exagerările lui M. Szűrös și, în consecință, nu l-a ales printre membrii Comitetului Politic Executiv. Dorim să subliniem că M. Szűrös îl considera pe K. Grosz „trădător al cauzei maghiarilor”, ca urmare a poziției adoptate de acesta la întâlnirea de la Arad din august 1988. Precizăm, totodată, că M. Szűrös este unul dintre cei mai înverșunați dușmani a țării noastre, care nu scapă nici un prilej pentru a ne ataca și calomnia.

4. După evoluția actualelor evenimente din Ungaria se poate aprecia, cu toată convingerea, că PMSU își va pierde la viitoarele alegeri parlamentare rolul conducător. De altfel, actuala conducere a PMSU discută în prezent cu opoziția modul de asociere al acesteia și de împărțire a puterii.

După toate aprecierile, la apropiatul congres al partidului Károly Grosz nu va mai fi ales în conducerea PMSU. Nu este exclusă nici posibilitatea scindării partidului în cursul congresului.

Se poate aprecia că recenta plenară a asigurat victoria forțelor reformiste și că Ungaria se îndreaptă cu pași foarte rapizi spre o orânduire bazată pe economia de piață și pe un sistem multipartinic. În acest context PMSU încearcă să-și găsească locul într-o viitoare guvernare cu o orientare de centru-dreapta.

5. Situația economică a țării continuă să se deterioreze, iar în viața social-politică își fac apariția noi partide și organizații, unele dintre ele cu orientări de dreapta, naționaliste. Forurile conducătoare, și, în general, opinia publică din Ungaria văd ieșirea din criză pe seama ajutorului american și vest-european. O mare iluzie creează apropiata vizită a lui Bush în Ungaria.

Ambasadorii RFG, Belgiei și Italiei consideră că ajutorul vest-european nu este de natură să soluționeze problemele grave cu care este confruntată economia ungară. Potrivit afirmațiilor ambasadorilor sovietici, vizita lui Bush va fi, până la urmă, o mare deziluzie, din acest punct de vedere.

Țările occidentale vor încuraja firmele particulare să facă investiții în Ungaria (dacă acestea vor fi însă sigure de profituri). Ele vor liberaliza de asemenea, importurile ungare în țările lor și, în general, în CEE, vor acorda burse pentru formarea de specialiști. SUA va finanța în bună măsură cheltuielile Centrului Internațional de formare a cadrelor de conducere din economie, înființat nu de mult la Budapesta etc.

Problema plății datoriei externe ungare rămâne însă în seama guvernului RPU. Potrivit interlocutorilor, orice măsură pe linia ușurării datoriei externe ar ridica pretenții similare din partea țărilor din Lumea a Treia.

Traian Pop

Document din volumul: 1989 - Principiul dominoului. Prăbușirea regimurilor comuniste europene, Ediție de: Dumitru Predo și Mihai Retegan, București, Editura Fundației Culturale Române, 2000, p. 124-126

anunțuri

CERERI ȘI OFERTE DE SERVICIU
I.P. Artă Grafică cu sediul în Calea Șerban Vodă nr. 133 Sector 4, încadrează de urgență conform prevederilor legale, economist pentru resortul financiar contabil.

Centrul de Cercetări și Biopreparate pentru Păsări și Animale Mici Voluntari, cu sediul în Șos. Centurii nr. 5, scoate la concurs un post de inspector principal personal.

Centrala Antrepriza Generală Construcții Căi Ferate București, cu sediul în MTTc, Bd. Dinicu Golescu

nr. 38 sector 1, scoate la concurs postul de revizor contabil principal (studii superioare). Solicitanții trebuie să îndeplinească condițiile de studii și vechime prevăzute de Legea nr. 12/1971.

Cooperativa Invalizi Munca, cu sediul în București, str. Vatra Lumii, noasă nr. 108 Sector 2, încadrează conform legii nr. 12/1971, prin concurs - tehnician principal cu atribuții de mecanic-șef și merceolog principal compartimentul aprovizionare-desfacere cu domiciliul în București.

VÂNZĂRI
Vând Renault 16 perfectă stare cu piese schimb, mașină injecție mase plastice semi-automată cu matrice pentru papuci și sandale femei, bărbați și copii, mașină manuală cu matrice pentru nasturi.

Vând Laeta 1200 Combi, șifonier, masă, toaletă ogindă, noptiere, scaun, televizor, pat, recamier, vitrină, scrin, mobilă bucatărie, masă televizor, rafturi pentru cărți, pupitrul școlă, încălzitor covor, perne, plăpumi.

amintiri

100 de magazine într-unul singur!

Magazinul universal TOMIS din Constanța, str. Ștefan cel Mare nr. 38-40

DIRECȚIA COMERCIALĂ A JUDEȚULUI CONSTANȚA

tv 4 iulie 1989

19:00 Teledrept
19:25 Să trăim și să muncim în spiritul normelor eticii și echității socialiste.
Dăruirea în muncă - Valoare definitorie a omului nou
19:43 Industria - programe prioritare. În spiritul sarcinilor subliniate de tovarășul Nicolae Ceaușescu
Creșterea producției de huilă - obiectiv principal pus în față întreprinderilor miniere.
Redactor Radu George Serafim
20:05 Teatru TV. Fântâna Blanduziei de Vasile Alecsandri. În dis-

tribuție: Alexandru Repan, Adela Mărculescu, Dan Condurache, Cătrinel Paraschivescu, Ion Marinescu, Nicolae Brancovici, Constantin Dinulescu, Hamdi Cerchez, Virgil Ogășanu, Corado Negreanu, Sorin Gheorghiu, Radu Panamarenco.
Adaptarea pentru tv și regia artistică Constantin Dinischiotul
21:30 Rolul familiei în societatea noastră. Competențe educaționale sporite. Redactor Mădălina Tudor
21:50 Teledrept
22:00 Închiderea programului

vremea

În țară, vremea a fost în general caldă și instabilă în cea mai mare parte a țării. Cerul a fost temporar noros. Au căzut ploaie, mai ales sub formă de averse însoțite de descărcări electrice în majoritatea regiunilor, mai accentuat în zonele de sud și sud-vest.
Vântul a prezentat unele intensificări în vestul țării și în nord-est cu viteze între 20 și 30 de kilometri pe oră. Temperatura maximă, diurnă, s-a situat între 26 și 33 de grade, iar minima, de noapte, a fost cuprinsă între 15 și 20 de grade.